

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἑν' Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἑν τῷ Ἑσωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἑν Ἀθῆναις, τὴν 23 Ἰανουαρίου 1899

Ἑτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 4

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 21)

Ἡ κ. Μασσαί, ἂν οὐ ἔγραψε ταχέως ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν :

— Ἐτελείωσα.

Ὁ ἰατρὸς ἐστράφη.

— Εἶσθε βεβαία, κυρία, ὅτι τὸ χαρτί ποῦ ἐδιαλέξατε, ὑπάρχει τώρα μέσα εἰς τὴν τράπουλαν ;

— Βεβαιότατη. Τὸ εἶδα μόνον, χωρὶς νὰ το πειράξω καθόλου.

— Πολὺ καλὰ. Νὰ κυττάξετε ἄλλην μίαν φορὰν, καὶ νὰ μου εἰπῇτε ἂν ὑπάρχει.

Βεβαιότατη ὅτι ὅα τὸ εὗρισκεν ἀμέσως, ἡ κ. Μασσαί ἐξεφύλλισε ταχέως τὴν δέσμην τῶν παιγνιοχάρτων. Τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει, δὲν ὑπῆρχε ! Νομίσασα ὅτι δὲν ἐπρόσεξε καλὰ, ἐκφυλλίζει ἐκ νέου τὴν δέσμην, ἀργὰ καὶ μὲ προσοχὴν, καὶ ἐπιτέλους πείθεται ὅτι τὸ χαρτί ἐκεῖνο ἔχει ἐξαφανισθῇ !

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα ! λέγει κατάπληκτος.

— Καθόλου περίεργον, ἀπήντησεν ὁ κ. Λωμόνδος. Τὸ χαρτί αὐτὸ ἔφυγεν ἀπλούστατα, διὰ νὰ εὗρεθῇ ἐκεῖ ποῦ θέλετε. Γεράρδε, πήγαινε σὲ παρακαλῶ εἰς τὸ ὄψοφυλάκιον καὶ παρακάλεσε νὰ σου δώσουν δώδεκα αὐγά.

Ἡ κυρία Μασσαί ἐξέβαλε νέαν κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἐν ᾗ ὁ Γεράρδος τρέξας εἰς τὸ ὄψοφυλάκιον, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σιγμὴν, φέρων κἀνιστρὼν ὧν, τὸ ὁποῖον ἀπέθεσε πλησίον τῆς μητρὸς του.

— Εἰς ποῖον αὐγὸν ἐπιθυμεῖτε νὰ εὗρεθῇ τὸ χαρτί σας ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς.

— Τὰ ἴδια εἶνε ὅλα ! ἀπήντησεν ἡ κυρία Μασσαί, κατάπληκτος διότι ὁ ἰατρὸς εἶχε μαντεύσει τόσον θυμασίως τὴν σκέψιν της.

— Ναί ! ἀλλὰ πρέπει ὅπως δὲ-

ποτε νὰ ἐκλέξετε ἓνα. Εἶνε ἀνάγκη. ..
— Ὅριστε, εἶπεν ἡ κ. Μασσαί, ἐκλέγουσα τὸ λευκότερον καὶ διαφανέστερον.

— Τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ το σπάσετε.

— Ἐγώ ; μὲ τὰ γάντια, καὶ χωρὶς πιάτον ; Ἀδύνατον. Σπάστε τὸ σεῖς, σὰς παρακαλῶ.

— Εὐχαρίστως.

Ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος ἔλαβε τὸ αὐγόν, — καὶ φαντάζεσθε πλέον μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ τὸν παρηκολούθουν ὅλοι οἱ ὀφθαλμοί, — τὸ ἔσπασεν ἄνωθεν τοῦ ἱ-

δίου, καὶ ἐνώπιον ὅλων, ἐξήγαγεν ἀπὸ μέσα ἓν παγνιόχαρτον διπλωμένον εἰς τέσσαρα !

— Τώρα, κυρία, σὰς παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσετε τί εἶχετε γράψῃ εἰς τὸ χαρτί ποῦ σας ἔδωσα.

Τρέμουσα ἡ κυρία Μασσαί, λαμβάνει τὸ σημείωμα καὶ ἀναγινώσκει :

« Φάντες πίκα. Ἐπιθυμῶ νὰ εὗρεθῇ μέσα εἰς ἓνα αὐγὸν φρέσκον ! »

Ἀμέσως ὁ ἰατρὸς ἀνοίγει τὸ διπλωμένον παιγνιόχαρτον. Θρίαμβος ! Εἶνε ὁ φάντες πίκα !

« Ἡ καλὴ Μαργαρίτα εὗρσκειτο ἐπὶ τοῦ καιαστρώματος τῆς Εὐσταθείας, μετὰ τῆς οἰκογενείας Μασσαί » (Σελ. 30 στήλ. 6'.)

Ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου εἶνε τόσον φοβερά, ὥστε ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος διὰ νὰ μὴ τρελαθῶν, ἀναγκάζεται νὰ τοῖς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ πειράματος. Τοῖς λέγει λοιπὸν ὅτι διὰ τῆς μηχανικῆς ὑποβολῆς, δύναται τις νὰ μαντεύσῃ εὐκόλως τὴν σκέψιν τοῦ ἄλλου, ἀπλούστατα διότι τοῦ τὴν ὑποβάλλει. Αὐτὸς διέταξεν ἐνδομύχως τὴν κυρίαν Μασσαί νὰ ἐκλέξῃ τὸν φάντεν πίκα καὶ νὰ τὸν ζητήσῃ μέσα εἰς ἓνα αὐγόν. Καὶ ἡ κυρία Μασσαί, μαγνητισθεῖσα, ὑπήκουσεν εὐπειθῶς, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ. Τὸ ἴδιον εἶχε συμβῇ προηγήτερα καὶ μὲ τὸν κ. Βρανδεβένην. Τῷ εἶχε ὑποβάλλῃ νὰ σηκώσῃ τὰ βάρη, καὶ ὁ ἀθλητὴς δὲν εἶχε πλέον δύναμιν.

Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ὅλοι δὲν ἐνόησαν τὴν ἐξηγήσιν. Οὐχ' ἦττον ὁμως, ὅλοι κατόπιν ἐξήγησαν τὴν ἐξκολούθησιν τῶν πειραμάτων. Καὶ ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος ἐνέδω-

κε, και εξετέλεσε νέαν σειράν πειραμάτων υποβολής, ακόμη περιεργωτέρων, με τὰ ὅποια τὸν διεσκέδασε και ἐνθουσιάσθη τὸ ἀκρατήριον, ὥστε, ὅταν κατόπιν ἡ Κοραλία Μασσαί, τῇ παρακλήσει τοῦ πλοιάρχου Φρανκέρ, περῖεφερε τὸν δίσκον, ὁ χρυσὸς ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ βρογχιδόν. Ἡ φιλανθρωπικὴ ἐορτὴ ἀπέφερε πολὺ περισσότερα, ἀφ' ὅσον ὑπελογίζετο ἐξ ἀρχῆς. Ἡ δυστυχὴς οἰκογένεια τοῦ φονευθέντος ναύτου ἐσώθη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΣΣΑΙ. — ΕΡΡΙΚΟΣ, ΓΕΡΑΡΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΛΙΑ — Η ΜΑΡΙΓΑΡΟΝΑ. — ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ ΧΡΥΣΑ.

Ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τῆς Εὐσταθίας, μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον ἢ οἰκογένεια Μασσαί, ἀποτελουμένη ἐκ πατρὸς, μητρὸς, καὶ τριῶν τέκνων.

Ἀσκήσιμον ἀπὸ τὸν οἰκογενειάρχην, τὸν κ. Ἀλέξανδρον Μασσαί, πρῶν διευθυντὴν ὑποκαταστήματος τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς, μεταναστεύοντα δὲ τώρα οἰκογενειακῶς εἰς τὸ Τράνσβαλ τῆς Ἀφρικῆς.

Εἶνε ὡραίος ἀνὴρ, πενήκοντα περίπου ἔτων, ὑψηλὸς καὶ ἀθλητικὸς, μελαγχροινός, με κοντὰς φαβορίτας καὶ με λευκοὺς ὀδόντας, τοὺς ὁποίους ἀποκαλύπτουν τὰ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένα χεῖλη του. Ἐν γένει τὸ ἐξωτερικόν του — καὶ προπάντων ἡ φυσιογνωμία του ἡ ἀποπνεύουσα εὐκρινείαν, — σὲ διαθέτει πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐννοεῖς ἄμεσως ὅτι ἔχεις ἐμπρὸς σου ἕνα ἐντιμὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπον.

Τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ τῆς κυρίας Μασσαί. Τεσσαρακοντοῦτις περίπου, με πρόσωπον εὐμορφον ἀκόμη, με κόμην ἄφθονον καὶ προῶρως λευκὴν, με γλυκεῖς κυνοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ με λεπτότατα χαρακτηριστικά, ἐμπνέει ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸν πλήρη ἀγάπης σεβασμόν. Τὰ παιδία πηγαίνουν κατ' εὐθείαν καὶ ἀδιστακτικῶς πρὸς αὐτήν. Τὰ ἐλκύει με τὸ κατ' ἐξοχὴν μητρικὸν τῆς ὕψος.

Τὰ τρία τέκνα, τὰ ὅποια ὁμοιάζουν μεταξὺ τῶν καταπληκτικῶς, ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν κομψὸν ἀνάστημα, ἀρθονα μαλλιά καστανὰ καὶ σγουρά, ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ λευκοὺς ὀδόντας. Ἡ σωματικὴ τῶν εὐστροφία καὶ χάρις μαρτυροῦν, ὅτι ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας ἡγάπησαν τὴν γυμναστικὴν. Ὁ Ερρίκος, ὁ μεγαλύτερος, εἶνε εἰκοσι ἑνὸς ἔτους. Πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Πολυτεχνείου με δίπλωμα μηχανικοῦ-μεταλλουργοῦ. Τὸ βλέμμα του καὶ ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον κρατεῖ ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν, μαρτυροῦν ὑπερῆφάνειαν καὶ αὐτοπεποίθησιν, ἴσως ὑπερβολικὴν. Ἡ ἀδελφὴ του Κοραλία μόλις εἶνε δεκαεπτὰ ἔτων. Τὸ λευκὸν καὶ ῥόδιον πρόσωπόν της, τὸ

φωτιζόμενον ὑπὸ μεγάλων διαυγῶν ὀρθλμῶν, τὸ κομψὸν τῆς ἀνάστημα, ἡ ἀφελεια τῶν τρόπων της, τὰ πάντα παρουσιάζουν μίαν ὡραίαν καὶ θελκτικὴν κόρην, ἡ ὅποια — καὶ τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον της θελγητρον, — φαίνεται ἀγνοοῦσα ὅτι εἶνε ὡραία. Τέλος, ὁ Γεράρδος εἶνε χαριτωμένον παιδί δεκαπέντε ἔτων, εὐκρινητὸν καὶ ζωηρότατον. Ἡ μύτη του, ἡ κάπως ἀνάσιμος, τὸ εὐκρινὲς μειδίαμα τοῦ κάπως μεγάλου του στόματος, τὸ σπινθηροδόλον βλέμμα τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν του, τὰ πάντα ἀποκαλύπτουν τὸν χαρακτῆρά του, εὐθυμόν, περιέργον, φιλόκαινον, ἐλαφρὸν ὀλίγον, ἀλλ' εὐκρινῆ καὶ καθαρὸν, ὅπως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην ἂν καὶ κάπως μεμψιμοιρον Μαργαρόνα, ἡ ὅποια παρακολουθεῖ τοὺς κυρίους της παντοῦ. Εἶνε ἕως σαράντα πέντε ἔτων, με κατάμυχα ζωηρά ματία, καὶ με μουστακάκι ἀρκετὰ εὐδιάκριτον ἐπὶ τοῦ ἄνω χεῖλους. Νομίζει ὅτι ἀποτελεῖ πλέον ἀναπόσπαστον μέλος τῆς οἰκογενείας Μασσαί, καὶ ἐκ τούτου τὸ θάρρος της καὶ ἡ μεγαλὴ της ἐλευθεροστομία διὰ κάθε τί, με τὴν παράξενον ἐκείνην προφορὰν τῆς πατρίδος της Τουλῶνος. Ἐχει ὅμως δίκαιον! Περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι ἔτη ὑπηρετεῖ τὴν οἰκογένειαν, καὶ τὰ τρία παιδία ἐγεννήθησαν εἰς τὰ χεῖρα της· δι' αὐτὸ καὶ τὴν ὑπεραγαποῦν, ὅπως τὰ λατρεῖ καὶ ἐκείνη.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐδόθη ἡ φιλανθρωπικὴ ἐορτὴ, ἡ καλὴ Μαργαρόνα εὐρίσκειτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς Εὐσταθίας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας Μασσαί, ἀποθαυμάζουσα μετὰ τῶν «παιδιῶν της» τὰ νέα καὶ περιέργα πράγματα, τὰ ὅποια τοῖς ἐπαρουσίαζεν ὁ ὠκεανός.

— Μαργαρόνα, εἶπε πειρακτικῶς ὁ Γεράρδος πλησιάζων, δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς κανένα παράπονον!

— Παράπονον; ἐγώ; . . . Οὐδὲς φυλάξοι!

— Μὴ εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπ' ὅλα; Δὲν ἔχεις καμμίαν ἔνστασιν; καμμίαν ἀντίρρησην;

Ἡ Μαργαρόνα ἀνύψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Καλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος· Ἀλλὰ μήπως δὲν σου ἀρέσει ἡ Εὐσταθία; ἔ; Μήπως δὲν τὴν εὐρίσκεις ἀρκετὰ εὐρύχωρον διὰ τὴν κυρίαν σου; Μήπως δὲν προχωρεῖ ὅσον ἔπρεπε; Γιὰ φαντάσου! μόνον δεκαεπτὰ μίλλια τὴν ὥρα! Τιποτένιο πρᾶγμα! ἀλήθεια Μαργαρόνα;

— Μπα! καὶ τί με νοιάζει ἐμένῃ πόσα μίλλια κάνει; ἀπήντησεν ἡ Μαργαρόνα· φθάνει ποῦ εἶμαι μέσα! Ἄλλο τίποτε δὲν γυρεύω. . .

— Ναί, ἀλλὰ ἰδέε, καί μὲν, τί εἰς μορφήν ποῦ εἶνε! Ἰδέε θάλασσα, ἰδέε οὐρανόν. . . Ἀ, νά, νά, ἕνα ψάρι ποῦ πετᾷ. . . νά το! μπροστά σου, κύτταξέ γρήγορα!

— Ψάρι ποῦ πετᾷ; ! Καὶ ἀπὸ πότε πετοῦν τὰ ψάρια, παρακαλῶ;

— Μπα! σοῦ φαίνεται παράξενον; Ἀφ' οὗ ἡ πάπης κολυμβοῦν, γιατί τάχα νὰ μὴν πετοῦν καὶ τὰ ψάρια;

— Ἀς εἶνε κι' αὐτὸ! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα. Ἀλήθεια, Γεράρδε, τώρα ποῦ εἶπες πάπης, θυμήθηκα κ' ἐγὼ τῆς κακομοῖρας τῆς δικῆς μας, ἐκεῖ πέρα, ἔστὸ Πασσύ. Τί νὰ ἔγιναν τώρα ποῦ λείπουμε;

— Τί νὰ ἔγιναν; Νά, ἀντί νὰ της φᾶμε μῆεις, θὰ της ἐφαγαν ἄλλοι! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος φιλοσοφικῶς. Πίστευτε ὅτι γι' αὐτὲς ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ μεγάλη. . .

— Τὸ ξέρω! πάντα μιά μέρα θὰ της ἐτρωγαν κάποιοι. . . Νᾶξενες ὅμως πῶς της ἐλυπήθηκα, σὺν ἐπουλήσαμε τὸ σπῆτι. Τὰ πουλάκια μου! καλὲ μ' ἀκλουθοῦσθε σὺν ἄνθρωποι!

— Ναί, γιατί δὲν ἤξευραν πῶς μὲς φορὰ θὰ τοὺς ἔκοβες τὸ λαϊμό. . . Ὅταν γιὰ τὸ σπῆτι, μπορεῖ νὰ το ξαναγοράσουμε ὅταν ὁ μπαμπᾶς κάμῃ περιουσίαν καὶ με τὸ καλὸ γυρίσουμε. . .

— Ὅθ γυρίσουμε. . .

— Τί, μήπως ἐνόμεσες πῶς θὰ ριζοβολήσουμε γιὰ πάντα ἔστὸ Τράνσβαλ;

— Οὐδὲς φυλάξοι!

— Ναί, Μαργαρόνα, εἶπε παρεμβάουσα ἡ Κοραλία· ὁ μπαμπᾶς, κατὰ τὸ συμβόλαιον, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξαναγοράσῃ τὸ σπῆτι μας μετὰ πέντε ἢ δέκα χρόνι.

— Ἀρποτε! ἄμποτε! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρόνα, νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ πάλι τῆς καλῆς μας ἡμέρας καὶ ὕστερα νὰ πεθάνω. Ἀλήθεια λοιπόν, κυρία Κοραλία; ὁ μπαμπᾶς σὲς ἐλπίζει νὰ κάμῃ μεγάλη περιουσία ἔστὸ Τράνσβαλ;

— Ναί. . . δηλαδή. . . ἐλπίζει νὰ ποκτήσῃ τοὐλάχιστον ὅσα εἶχε.

— Ὅσα εἶχε. . . μακάρι, παιδί μου! τὴν προῖκα τῆς κυρίας. . . τὴν προῖκα σου, Κοραλία μου. . . Ἀ, τοὺς κακούργους, τοὺς μασκαράδες ποῦ τοὺς ἀρπαξάν τὴν περιουσίαν του. . . νὰ τοὺς εἶχα!

— Ἐ, Μαργαρόνα! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Μὴ φωνάζῃς ἔτσι! οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν καὶ μας κυττάζουν.

— Ἀ νὰ τοὺς εἶχα! . . . ἐξηκολούθησεν εἰς χαμηλότερον τόνον ἡ ὑπηρετρίξ· αὐτοὺς, ποῦ με τὰ ἀναθεματισμένα τους κράκ, μᾶς ἐκλεψαν τὰ χρηματὰ μας! . . . Ὅθ τοὺς ἐπνίγα με τὰ χεῖρα μου!

Καλῇ τῇ πίστει ἡ ἀγαθὴ Μαργαρόνα ἐφρόνει, ὅτι ἡ μικρὰ περιουσία τοῦ κυρίου της ἐχάθη, ἄνευ ἔχοντος ἀσυνεσίας ἐκ μέρους του. Ἡ γνόνει, ὅτι ἡ κερδο-

σκοπία ἔχει τοὺς κινδύνους της, καὶ ὅτι ὁ θῆλων νὰ πλουτίσῃ ταχέως, ριψοκινδυνεύει νὰ χάσῃ καὶ ὅ,τι ἔχει.

Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τὸν κύριον Μασσαί. Ποθήσας νὰ δεκαπλασιάσῃ καὶ ἴσως νὰ ἐκατοντηπλασιάσῃ διαμῖς τὴν κληρονομίαν τῶν τέκνων του, ἔσπευσε νὰγοράσῃ μετοχὰς τῶν χρυσωρυχείων τοῦ Τράνσβαλ, με τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἀγνοίαν, με τὴν ὁποίαν τὰς ἡγόραζον τότε ὅλοι. Καὶ ὅταν ἀργότερα ἐπῆλθε τὸ ἀναπόφευκτον κράκ, — ὅπως ὀνομάζεται εἰς τὴν χρηματιστικὴν γλῶσσαν ἡ αἰφνιδία ὑποτίμησις τῶν μετοχῶν, καὶ ἐν γένει τῶν ἀξιῶν — ἡ μικρὰ περιουσία τῆς οἰκογενείας ἀπερροφῆθη ὁλόκληρος.

Μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν καὶ λύπην, ὁ κύριος Μασσαί, μακρὰν τοῦ ἀπελπισθῆναι, — ἄλλως τε τὸν ἐνεθάρρυνον καὶ οἱ περὶ αὐτόν, — ἀνωμολόγησεν ὅτι ἔκαμε κακοὺς ὑπολογισμούς καὶ ὅτι τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν του. Εἶχε κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ χρυσωρυχείων, τῶν ὁποίων ἠγνόει καθολικὴν καὶ τὴν παραγωγικότητα, καὶ τὰς μεθόδους τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν. Δὲν ἦτο τοῦτο μεγάλη ἀσυνεσία; Δὲν εἶχεν ἐνεργήσῃ τυφλῶς καὶ ὁλως κατὰ τύχην; Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ ἦτο διαφοροτικὸν ἂν ἐγνώριζε καλλίτερα τὰ πράγματα; Ἰδοὺ λοιπόν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τα σπουδίσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ τῷ ἐπαρουσιάσθη εὐκαιρία νὰ μεταβῇ εἰς Ἀφρικὴν, ὅπως ἐξετάσῃ ἐπιτοπίως τὰ περίφημα μεταλλεῖα της, διὰ λογαριασμόν ὁμάδος παρισινῶν ἐπιχειρηματιῶν. Ὁ κ. Μασσαί ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεφάσισε δὲ ἄμεσως νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὴν οἰκογενειάν του καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Πρετωρίαν, (πρωτεύουσαν τοῦ Τράνσβαλ).

Οὕτως ἐξεποίησεν ἄνευ ἀναβολῆς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ Πασσύ, καὶ ἐπέβη οἰκογενειακῶς τῆς Εὐσταθίας.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ κ. Μασσαί ἠλπικεν, ὅτι πολλὰ καὶ μεγάλα εὐκαιρία θὰ ἐπαρουσιάζοντο εἰς τὸ Τράνσβαλ διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ ταχέως τὴν περιουσίαν του. Ἐν πρώτοις ἦτο βέβαιον, ὅτι ὅλκιντα εὐκολώτατα τὰς περὶ τῶν ἀφρικανικῶν μεταλλείων θετικὰς καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἀνέμενον οἱ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριταὶ του, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτοι θὰ ἐβάσιζον εἰς τὸ ἐξῆς τὰς ἐπιχειρήσεις των. (Καὶ ἴσως εἰς τοῦτο ἐπλανάτο· διότι ἡ ἀλήθεια οὐτε ἐπὶ τόπου δὲν ἐξακριβώνεται με πολλὴν εὐκολίαν.) Ἐπειτα ἠλπικεν, ὅτι ὁ υἱὸς του Ερρίκος, βοηθούμενος ἀπὸ τὰς μεταλλευτικὰς του γνώσεις, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ

χρυσοῦ, νέον τι μεταλλεῖον, ἀγνώστον εἰς προγενεστέρους ἐξερευνητάς· (ἐλπὶς ἀκόμη πλέον χιμαϊρικὴ καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην, διότι πολλάκις εἰς τὸ Τράνσβαλ ἐμπειροὶ μεταλλουργοὶ καὶ γεωλόγοι δὲν εἶδον τίποτε εἰς ἐκείνας ἀκριβῶς τὰς θέσεις, ὅπου κατόπιν αὐτῶν, ἄλλοι ἀπλοὶ ἐργάται κατάρθωσαν νὰ ἐννοήσουν τὴν παρουσίαν τοῦ πολυτίμου μετάλλου.) Ἐραντάζετο τέλος, — πλανώμενος καὶ πάλιν, — ὅτι αἱ οἰκονομολογικαὶ του γνώσεις θὰ τον ἐδοῦθον καὶ θὰ τον ὠρελουν μεγάλως εἰς χώραν νέαν, ὅπως ἡ μεσημβρινὴ Ἀφρικὴ, ὅπου τὰ πάντα, καὶ ἡ γλῶσσα, καὶ τὰ ἔθνη, καὶ αἱ μεθοδοὶ, καὶ οἱ τρόποι, διαφέρουν τὸσον ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας.

Με τοιαύτας ἐλπίδας μετέβαινεν εἰς Ἀφρικὴν ὁ κ. Μασσαί. Τώρα κατὰ πόσον καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ὁ ἐπραγματοποιούτο ἡ ὁ διεισφύδοντο, ὁ μὲς εἶπῃ τὸ μέλλον.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΑΝΥΜΩΝ

Μ' εὐρίσκει ἕνας μικρὸς φίλος μου καὶ μου λέγει:

— Ἀκουσε, Ἀνανία. Παραδέχεσαι ὅτι κάθε πρᾶγμα ποῦ εἶνε σπάνιον εἶνε καὶ ἀκριβόν;

— Τὸ παραδέχομαι.

— Παραδέχεσαι, ὅτι νὰγοράσῃς ἕνα ἄλογον πέντε μόνον δραχμάς, εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα;

— Σπανιώτατον!

— Ναί! ἀλλὰ παρεδέχθης προηγουμένως ὅτι κάθε σπάνιον πρᾶγμα εἶνε καὶ ἀκριβόν. Ἀρα, τὸ ἄλογον αὐτό, ποῦ κοστίζει μόνον πέντε δραχμάς, εἶνε πολὺ ἀκριβόν. Ναί, ἢ ὄχι;

— Ἀ, Διαβολάκι! ἀπήντησεν· εἰς εἰσαι ἕνας Μικρὸς Σοφιστής!

Ἄλλ' ἀκούσατε τί μου ἔφτειασε μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀδελφός του, τὸ Δαμιονάκι.

— Δύο καὶ δύο πόσα κάμνουν; μοῦ λέγει.

— Τέσσαρα, ἀπαντῶ ἡλιθίως.

— Λάθος! καί μὲν φορὰ κάμνουν τρία! μοῦ λέγει με ὕψος Σοφοῦ Πιταχοῦ. Καὶ διὰ νὰ σοῦ το ἀποδείξω, ἰδοὺ. Πέρνει ὀλίγον χαρτί, τὸ σχίζει εἰς δύο, κρατεῖ τὸ ἕνα κομμάτι εἰς τὸ χέρι του καὶ τὸ ἄλλο τὸ βάζει ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Ἐνα καὶ ἕνα, δύο ο.

Ἵστερα πάλιν σχίζει εἰς δύο τὸ κομμάτι ποῦ ἐκρατοῦσε, καὶ βάζει τὰ κομμάτια ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Καὶ δύο, τρία!

Πράγματι, εἰς τὸ τραπέζι ὑπῆρχον μόνον τρία κομμάτια. . .

Ἡ Ζωηρὰ Φαντασία εἶνε τὸ ἀέριον, τὸ ὁποῖον ἀνυψώνει τὸ Ἀερόστατον. Ἀλλ' αἱ θετικαὶ γνώσεις εἶνε τὸ ἔρμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐμποδίζει νὰ παραπλανηθῇ πέραν τῆς ἀναπνευσίμου ἀτμοσφαιρας.

Νὰποβλέπῃς πάντοτε πρὸς τὴν Ἀρετήν, ὅπως ἡ Μαγνητικὴ Βελὼνη εἶνε πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς βορρᾶν.

Ὁ Χειμὼν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ φύγῃ καὶ ἡ Τελευταία Χελιδὼν. Ὁ Χειμὼν τῶν ψυχῶν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ φύγῃ καὶ ἡ τελευταία Γλυκεῖα Ἑλπίς.

Ἀπὸ ἕνα Σπασμένον Φεγγίτην, — οὐδὲν κακὸν ἄμοιρον καλοῦ, — ἐμβῆκε μίαν νύκτα μίαν Ἀσπρὴν Γάτα καὶ ἐφαγεν ὅλους τοὺς Ποντικὺς τοῦ γραφείου μου. Καὶ ἐπειδὴ μεταχειρίζομαι λάμπαν τοῦ λαδιοῦ, μερικοὶ ἦσαν Λαδωμένοι.

Ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ φίλου μου Ἀζαρία, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον μεγαλητέρα εὐφροσύνη καὶ παρηγορία, ἀπὸ τὴν Ἀγνὴν Φιλίαν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Αὐτὸ εἶνε τὸ στερνὸ τὸ τριαντάφυλλο τῆς ἐποχῆς, ποῦ τῶρ ἀνθεῖ ἀκόμα. Καὶ βλέπει ὁλόγυρά του, μόνον κι' ἀφιλο, Τ' ἀδέλφια του, ποῦ μάδησαν ἔστὸ χῶμα.

Δὲν ἀφῆσ' ἄλλο τοῦ βορεῖα τὸ δάρωμα Τριαντάφυλλο σιμά, ποῦ νὰ του μοιάζῃ. Καὶ ποῦ μαζί μ' αὐτὸ νὰ σμίγῃ τ' ἄρρωμα, Μαζί μ' αὐτὸ σκυφτὸ ν' ἀναστενάξῃ.

Ὅχι δὲν θὰ σ' ἀφήσω μόνον κι' ἀφιλο, Νὰ τυραννίσαι πάνω ἔστὸ κλαδί σου. Κοιμούνται τὰ συντρόφια σου, τριαντάφυλλο, Καὶ σὺ μαζί τους πῆγαινε κοιμήσου.

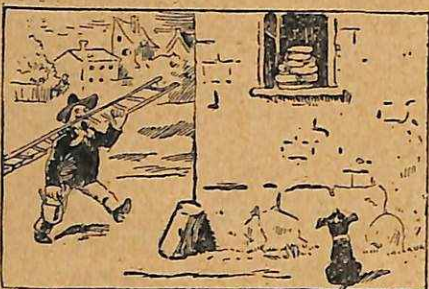
Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ μ' ἀγάπη τὰ φυλλάκια σου Στὸ χῶμά τα σκορπῶ, τὰ βελουδένια, Ἐκεῖ, ποῦ μαδημένα τ' ἀδελφάκια σου Κοιμούνται χωρὶς λύπη, χωρὶς ἐννοια.

Καὶ μένα εὐθὺς τὰ μάτια μου νὰ κλείσουνε, Ὅταν ἀγάπη πειὰ δὲν θὰ μου μένῃ, Κι' ἀπ' τὰς κορφὰς π' ἀνθοῦν γύρω μ' ἀρχίσουνε Μιά μιά νὰ γέρνῃ ἐμπρὸς μου μαρμαμένη,

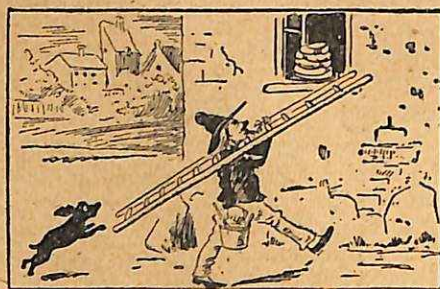
Σὺν ἡ πιστὴς καρδίᾳ ποῦ σ' ἀγαπήσανε Καὶ χτύπαγαν ἔστὸ πλάι τῆς δικῆς σου, Μέσα ἔστὸ μαῦρο χῶμα ἔσαπσανε, Τί σέρνεις πειὰ ἔτὸν κόσμον τῇ ζωῇ σου; (Ἀπὸ τὰς Ἱρλανδικὰς Μελωδίαις τοῦ Moore).

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

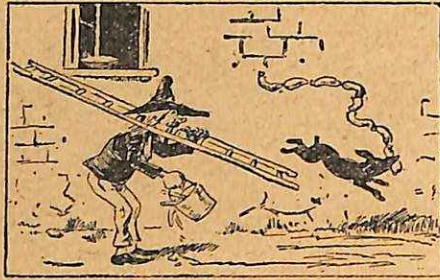
Τὰ βλέπω . . . Μὰ πῶς νὰ τὰ φάσω :

«Α, νά! αὐτὸ ἦθελα κ' ἐγώ!

Σάπα, γιατί τὰ ἔφθασα . .

Καὶ τώρα . . ἀντίο, λουκάνικα!

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΩΔ ΜΑΚΚΑΡΘΥ

Η ΜΙΚΡΑ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 24.)

«— Ἡ Μώδ διεσκέδασεν εἰς τὴν περιόδειαν τῆς μετὰ τὴν κ. Ἀλμπάνη;

«— Ναί, πάρα πολύ. Ἐγράψε ἓνα γράμμα εἰς τὸν πατέρα τῆς, εἰς τὸ ὅποιον τοῦ τὰ περιέγραφεν ὅλα, καὶ τὸ ὅποιον ἀπετελείτο ἀπὸ 200 σελίδας!.. Ὁ Δόκτωρ Μανκάρθου εὐρίσκειται εἰς τὸ Σύνεδρον τῆς Αὐστραλίας, ὅπου εἶνε ἡ ἐργασία του, καὶ ἐγὼ μένω ἐδῶ μετὰ τὴν Μώδ καὶ τοὺς δύο υἱούς μου, χάριν τῆς ἀνατροφῆς των, εἰμπορεύετο δὲ νὰ μαντεύσετε ὅτι τὰ παιδιά στέλλουν εἰς τὸν πατέρα των πολὺ ἐκτεταμένας ἐπιστολάς. Πενήντα ἕως ἑξήντα σελίδες εἶνε αἱ συνήθειαι ἐπιστολαὶ τῆς Μώδ. Ἐπειτα κρατεῖ καὶ Ἡμερολόγιον, καὶ εἰς αὐτὸ γράφει δι' ὅλας τὰς προσκλήσεις τὰς ὁποίας λαμβάνει, καὶ περιγράφει ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα πρόσωπα, τὰ ὅποια συναντᾷ. Ὁ σὺρ Ἐδουάρδος Πόυντερ, ὁ Πρόεδρος τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας, ὁ Ἰωακείμ, ὁ μέγας βιολιστὴς, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὴν ἐπισκέπτεται ὡς ἔρχεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Ἑλένη Τέρρυ, ὁ σὺρ Ἐρρίκος Ἰρβιν, ὁ μέγας ἡθοποιός, καὶ ἡ κυρία Ἀλμπάνη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν μεγάλην καλωσύνην νὰ τραγωδήσῃ εἰς τὴν τελευταίαν τῆς συναυλίαν, ὅλοι αὐτοὶ εἶνε φίλοι τῆς Μώδ.

«— Πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον; ἠρώτησα.

«— Ὅχι· ἡ ἀνατροφή τῆς γίνεται κατ' οἶκον, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψίν μου. Καθ' ἡμέραν ἔχει Γαλλίδαν καὶ Γερμανίδα παιδαγωγόν, καὶ ὁμιλεῖ καὶ τὰς δύο γλώσσας πολὺ καλᾶ. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀρέσει πολὺ, καὶ ἡδὴ ἔχει ἀρκετὴν κλίσιν πρὸς τὴν φιλολογίαν. Πολλὰ ποιήματα τοῦ Κέτς καὶ τοῦ Τέννyson τὴν εὐχαριστοῦν πολὺ, καὶ μολοντί βεβαίως δὲν εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ ἔννο· τὰ συγγράμματα τοῦ Ρέσκιν, πολλὰ μέρη ἀπὸ αὐτὰ τῆς ἐπροξένησαν ζωηροτάτην εὐχαρίστησιν.

«— Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι τὸ βιολίον ἀπασχολεῖ τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς.

«— Ὅχι· κατορθώνει νὰ κάμνῃ ὅτι καὶ κάθε ἄλλο παιδί τῆς ἡλικίας τῆς. Τὸ πρῶν συνήθως πιάζει βιολί μόνον μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, καὶ τὸ ἐσπέρας πιάζει πάλιν, ἐὰν ἔχῃ διάθεσιν. Εἶνε ἀκόμη μαθητρία τοῦ Ἀρμπου, ἀλλὰ δὲν πέρνει διόλου συχνὰ μαθήματα.

«— Ἀγχιπᾶ τὰ παιγνίδια;

«— Πάρα πολὺ, προπάντων τὰ ὑπάρθρια. Νομίζω, ὅτι ἐάν τὴν ἐρωτήσετε τί τῆς ἀρέσει καλλίτερα, ὅς σας εἴπῃ τὸ κολύμβημα. Εἶνε εἰς τὸ στοιχεῖόν τῆς μέσα εἰς τὸ νερόν· πηδᾷ ἀπὸ μίαν βάρκαν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, βουτίζεται εἰς τὸν πυθμένα, φέρει ἐπάνω πετραδάκια, καὶ κάμνει κάθε εἶδους παιγνίδια. Ἐπειτα αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶνε ἐνθουσιώδης ποδηλάτρια, καὶ ἔως τώρα ἐστάθη ἀρκετὰ τυχερὰ νὰ μὴ πέσῃ ποτέ, ἂν καὶ ὅταν εἶνε καλὸς καιρὸς! πηγαίνει μετὰ τὸ ποδήλατον σχεδὸν καθ' ἡμέραν. Ὅταν

εἴμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν διασκεδάζει μετὰ τὴν ἱππασίαν, καὶ εἶνε πολὺ καλὴ ἱππεύτρια· ὅταν δὲ εἴμεθα εἰς τὴν πόλιν, τῆς ἀρέσει νὰ χορεύῃ καὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς συνανατροπὰς. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἰς τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς εἶνε ὁλωσδιόλου ὅπως κάθε ἄλλο παιδί. »

«— Ἡθελὰ νὰ ἤξευρα ἂν τῆς ἀρέσῃ καθόλου ἡ μαγειρικὴ.

«— Αὐτὸ πάλιν εἶνε μία ἄλλη ἀπολαύσις τῆς. Κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας, ὅταν δὲν ἡμπορῇ νὰ ἐξέλθῃ, εἶνε μεγάλη διασκέδασις δι' αὐτὴν νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ βοηθῇ τὴν μαγειρίσταν. Καὶ ἓνα ἄλλο, τὸ ὅποῖον ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε πολὺ ἐπιτήδειον κορίτσι, εἶνε ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὅποιον κόπτει. Διασκεδάζει συχνὰ κόπτουσα ἀπὸ ἓνα κομμάτι χαρτί, ἡ ἀπὸ μίαν παλαιὰν ἐφημερίδα, ἓνα φόρεμα, μίαν ποδιάν, ἢ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, πολὺ ἐπιδεξιῶς.

«— Ὑποθέτω, ὅτι ἀφοῦ τώρα εἶνε δεκατριὼν ἐτῶν, ὅς ἔχῃ ἀποχαιρετίσῃ πλέον τὰς κούκλας τῆς.

«— Ναί... σχεδόν... ἂν καί, διὰ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τὰς ἀπεχωρίσθη ἀκόμη. Εἶνε ὅλες προσεκτικὰ τοποθετημέναι εἰς τὸ σενοῦναι τῆς, καὶ δὲν θέλει νὰ τὰς δώσῃ, ἂν καὶ ἔδωσεν ἡδὴ τὸ κούκλσπιτόν τῆς, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς παιγνίδια αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Ὅταν ἦτο μικρά, ἡγάπα πολὺ τὰς κούκλας τῆς, καὶ ὅταν τῆς ἐσπούσε καμμίαν, ἀπηλπίζετο, ὅχι δι' ὀλίγας ὥρας, ἀλλὰ δι' ἡμέρας ὁλοκληρούς, καὶ πολὺ δυσκόλως κατάρθωναν νὰ τὴν παρηγορήσω μετὰ νέαν κούκλαν.

«— Νομίζω ὅτι ἡ Μώδ ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, δὲν εἶνε ἔτσι;

«— Ναί· ἀλλὰ ἤλθομεν εἰς τὸ Λονδὶνον ὅταν ἦτο 6 ἢ 7 ἐτῶν. Εἶνε ἀπὸ τώρα σωστὴ μικρὰ περιηγήτρια. Ἐπῆγε πολλὰς φορὰς εἰς τὴν Αὐστραλίαν, καὶ ὅς ὑπάγῃ πάλιν νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα τῆς. »

«— Πρὶν ἀκόμη παρουσιασθῇ ἡ Μώδ, — ἐξήκολουθεῖ ὁ συντάκτης, — διὰ νὰ μου δείξῃ τοὺς ὀπισθοφύλους τῆς, ἔμαθα καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ αὐτῆς:

«Ἀλλοτε συνέθετε πολλὰ τεμάχια μουσικῆς, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅταν κάποιος τὴν ἠρώτησεν ἐὰν συνθέτῃ τώρα, ἡ μικρὰ βιολίστρια ἀπήντησεν: «Δὲν τολμῶ· ἤξεύρω πάρα πολλὴν μουσικὴν, ὥστε νὰ γνωρίζω πόσα μεγάλα πρᾶγματα συνθέσθωσαν.» Μερικαὶ ἀπὸ τὰς θαυμασίας μελωδίας τοῦ Μπετόβεν, καὶ ἄλλων μεγάλων μουσικῶν, συγκινοῦν τὴν μικρὰν βιολίστριαν μέχρι δακρύων· ἐκ τούτου εἰμπορεῖ τις νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ἂν καὶ φαινομενικῶς εἶνε ὅπως ὅλοι οἱ σύντροφοί τῆς, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὅμως ὑπάρχει ἓνα ξεχωριστὸν αἰσθηματικὸν τὸ ὅποιον δὲν ἐδόθη εἰς ὅλους.

«Αὐτὸς εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέ-

ρους φίλους μου» εἶπεν ἡ Μώδ ζωντανῶς, ὅταν μετὰ κατανὰ μάτια τῆς λάμποντα ἀπὸ εὐχαρίστησιν, καὶ τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά κυματίζοντα εἰς τοὺς ὤμους τῆς, εὐρέθη ἔμπροσθέν μου καὶ μοῦ ἐπαρουσίασεν ἓνα μεγάλον Περσικὸν γάτον· «τὸν ἔχω ἀπὸ μικρὸν καὶ δὲν θὰ τὸν ἀπεχωρίζωμιν δι' ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν, ἐλάτε νὰ σας δείξω τὸ προσκυνητήριόν μου.» Καὶ ἡ μικρὰ μετὰ ὠδήγησεν διὰ τοῦ δωματίου καὶ ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην εἰκόνα τοῦ Μπετόβεν, τὴν ὁποίαν καθήμερινῶς κοσμεῖ μετὰ ἄνθη. Κάτωθεν ἦτο ἓνα μουσικὸν ἡμερολόγιον, κοσμούμενον ἐπίσης μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Μπετόβεν, καὶ ἀνηρτημένον διὰ ταινίας, καθὼς καὶ ἓνα βιολίον ἀπὸ πορσελάνην τῆς Δρέσδης, δῶρον τῆς κυρίας Γλάδστωνος.

«Ἦτο καιρὸς νὰ ποχαιρετήσω τὴν κόρην μετὰ τὸ ζωντὸν πρόσωπον, ἡ ὁποία ἐνῶ τὰ τάλαντά τῆς εἶνε τόσοι μέγα, πρέπει βεβαίως νὰ συγκαταριθμῇται ἀκόμη μετὰ τῶν μικρῶν.»

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 25.)

Ὅταν ἡ διήγησις τοῦ ἀγαθοῦ Παπαφίγκου ἐτελείωσεν, συγκεκινημένος ὁ Ἰππότης περισσότερον ἀφ' ὅσον ἠθελε νὰ φανῇ, ἐπὶ πόγγισε λαθραῖως δύο δάκρυα, καὶ ἀποταθείς πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας του, ἠρώτησεν:

«Ὅπως μετὰ τὴν αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ ἀγαπητὸς μου Ρογήρος εἶνε αἰχμάλωτος;

«Ὅπως μετὰ βλέπετε καὶ σας βλέπω! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος. Γι' αὐτὸ ἤλθαμε ἔστ' ἀνὰ νὰ σας, ἐκλαμπρότατε! Τώρα δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μας ἀκολουθήσετε εἰς τὸ Κάδιξ, καὶ ἐκεῖ πᾶ ὅς εὐρούμε τρόπο νὰ πιάσομε ἔστ' ὅπως καὶ τοῦ μοῦτσου καὶ νὰ τὸν εὐκολύνομε νὰ τὸ σκάσῃ, ὅπως τὸ ἐσκάσαμε καὶ μεῖς!

«Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ συνετὸς Παλουάξος, ὁποῖος διετῆρει ἀκόμη κάποιαν δυσπιστίαν, πῶς δὲν τὸν ἐπήρατε μαζί σας ὅταν ἐδραπέτευσατε;

«Καλὰ καὶ σας εὐχαριστῶ! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος. Μὴ δὲ εἴμασθε ἔστ' ἔδω καράβι;

«Καὶ ποῦ ἐμάθατε τὰ σχέδια τοῦ Ρενώ;

«Αὐτὸ πάλιν εἶνε ὁλωσδιόλου ἔκτακτο! Ἀκούσατε τὴν μίαν φορὰ! Ἐνα βράδυ, ὁ Λαδουρέκος κ' ἐγὼ, ἤμασθε καθισμένοι ἔσ' ἓνα μέρος ἔσ' τὴν προκυμαία, ὅταν διακρίνομε δύο ἀσχημόμουτρα, ποῦ ἐπερνοῦνται, χωρὶς νὰ μας ἰδοῦν. Ἦτον ἐκεῖνος ληστής ὁ Ρενώ, καὶ ὁ Μπρόουν

ὁ ἄξιος σύντροφός του. Ἀγκυροβόλησαν ἐκεῖ κοντὰ μας καὶ ἄρχισαν νὰ λέγουν τὰ δικὰ τους. Φυσικὰ τ' ἀκούσαμεν ὅλα. Ἀμέσως λοιπὸν ἐκινεῖμε γιὰ τὸ στρατό, ζητοῦμε ἄδεια «χάριν ἀναψυχῆς» καθὼς λένε, καὶ μὴ καὶ δύο φθάνομε ἔστ' ὅπως καράβι σας, γιὰ νὰ σας ρυμουλκήσουμε. — Τί λέει; ἠρώτησεν ὁ Σκίπ Ροκκντέν.

«Λέγει, ὅτι ἤλθον ἐδῶ νὰ σας πᾶρουν μαζί των, ἐπεξηγήσεν ὁ Παλουάξος.

«Φυσικὰ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Ὁ μισθός μας, καθὼς ξέρετε, εἶνε μικρὸς· ἐσυλλογισθῆκαμε λοιπὸν, πῶς ἂν προσεῖσθε καὶ σῆς τὸν δικὸν σας, καὶ ὅς ἡμπορέσουμε νὰ καταφέρουμε, γιὰ νὰ σώσουμε τὸ μοῦτσο!

Ὅφειλομεν νὰ εἰπώμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰππότη, ὅτι, μετὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἐξηγήσεις, δὲν ἐδίστασε καθόλου,

ἀλλ' ἀμέσως ἀπεφάσισε νὰναχωρήσῃ. Καὶ ἀπὸ τὴν βίαν του νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειαν τοῦ προσφιλοῦς του ἀνεψιοῦ, ἐσηκώθη μετὰ ὀρμήν, ἐκάλεσε τὸν Γρακομὴν ἐπανεπιλημμένως, τοῦ ἔδωσε χιλίας ἀντιφατικὰς διαταγὰς, ἔκαμε τὸ σπῆτι ἄνω-κάτω μετὰ τὴν ἐξαφνικὴν καὶ πурετώδη ἐκείνην δραστηριότητα, κατέπληξε δὲ καὶ κατετρόμαξε τὸν εἰρηνικὸν τοῦ φίλον Παλουάξον, ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ τῷ ἀπειθύνῃ μερικὰς φρονίμους συμβουλὰς.

«Προπάντων, ἀγαπητέ Ἰππότη, τῷ εἶπε, προσέξατε καλὰ εἰς τὸ ταξιδεῖν σας νὰ...

«Πῶς; εἰς τὸ ταξιδεῖν σας εἶπατε, κύριε Ἐπίτροπε; δέχομαι ὁ Σκίπ Ροκκντέν. Ἀλλὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἔλθετε καὶ σῆς μαζί μας.

«Μαζί σας! ἐπιθύρῃσεν ἔντρομος ὁ Παλουάξος. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμα τὰς ἀναγκαίους...

«Προετοιμασίας; Ἄν εἶνε αὐτὸ μόνον, δὲν πεiráζει. Ὅς προμηθευθῶμεν καθ' ὅδον, ὅτι θὰ σας χρειασθῇ. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη. Εἰσθε καλὸς καὶ παλαιὸς φίλος, καὶ ἐγὼ τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ με ἀφήσετε μόνον εἰς τοιαύτην στιγμήν.

Ὁ δυστυχὴς Παλουάξος ματαίως ἀνεζήτησε λέξιν, διὰ νὰ ἀπαντήσῃ καὶ μὴ εὐρὼν, κατέπεσεν εἰς μίαν πολυὴν ὀρῶσαν, τρέμων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ μακρὶνου ἐκείνου ταξιδίου καὶ τῶν ἀγνώστων κινδύνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνέμενον.

Μετὰ δύο ὥρας βραβεῖα ὁδοπορικῆς ἀμαξίας σταματήσασα πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σκίπ

Ροκκντέν, πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν των κατοίκων τῆς συνοικίας, παρέλασε τὸν Ἰππότην, τὸν φίλον του, τὸν πιστὸν Γρακομὴν καὶ τοὺς δύο νύκτες, καὶ ἐξεκίνησεν ἐν μέσῳ τῶν φροβερόνκροτχισμῶν τῆς μάστιγος τοῦ ἀμαξήλατου καὶ τοῦ δεινοῦ κρότου τῶν τροχῶν, κυλιομένων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΟΠΟΥ Ο ΡΟΓΗΡΟΣ ΕΠΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟΝ ΕΚΑΠΑΝΕΑ ΒΙΛΑΜΠΟΥΑΝ ΚΑΙ ΣΠΕΥΔΕΙ ΜΕΤΑ ΚΑΡΑΣ ΝΑ ΚΑΛΙΠΕΡΓΗΝ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑΝ ΤΟΥ.

Ἐν ᾧ ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία τοῦ Σκίπ Ροκκντέν ἀπεμακρύνετο ὁλονεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ὁ ταλαίπωρος Ρογήρος Νοαρμὼν, μέσα εἰς τὴν πλωτὴν φυλακὴν του—τὸν Ἀργοναύτην—ὕφιστατο σκληροτάτην αἰχμηκωσίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ἀκόμη φοβερωτέραν αἱ παντοει-

δεῖς βάσανοι καὶ αἱ στερήσεις, ὅσας οἱ ὠμοὶ Ἰσπανοὶ ἐπέβαλλον εἰς τοὺς δυστυχεῖς γάλλους αἰχμηλῶτους.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ Ρογήρου, ὁ ὁποῖος τὸν συνεπάθει πολὺ, εἶχεν ἐπιτύχῃ κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Καστίλλην, κατέργον προωρισμένον διὰ τοὺς αἰχμηλῶτους ἀξιωματικούς, εἰς τὸ ὅποιον ἐφυλάσσοντο καὶ διητῶντο μετὰ πολλῶν ὀλιγωτέρων αὐστέρῳ. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ὁ ἰσπανὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν γενικὴν ἐποπτείαν τῶν κατέργων, παρετήρησε τὴν παρατυπίαν, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπετρέπετο εἰς ἓνα ἀπλοῦν αὐλητὴν νὰ μὲνῃ μαζί μετὰ τοὺς ἀνωτέρους του, καὶ διατάξε νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸν Ἀργοναύτην, ὅπου εὐρίσκοντο ἡδὴ ἀρκετοὶ Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς καὶ ἄλλα θύματα τῆς ἐν Μπαύλεν καταστροφῆς, τὸ ὅλον ἄνδρες περίπου χίλιοι πεντακάσιοι.

Μόλις ἐφθασε, τοῦ ὤρισαν μίαν θέσιν εἰς τὸ ὑπόστρωμα, διότι μέσα εἰς τὸν συνωστισμόν τόσοι ἀνθρώπων, διαιτωμένων εἰς τόσοι στενὸν χώρον, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ὀλίγη τάξις καὶ νὰ ἔχῃ καθέ τις ἀπὸ μίαν θέσιν ὀρισμένην, διὰ νὰ ποθετῇ τὸν σάκκον του καὶ νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα. Ἐκεῖ, μετὰ μίαν ὥραν παρητήρησεν ὁ Ρογήρος ὅτι εἶχεν ὡς γείτονα ἓνα σκαπανέα, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε δεῖξῃ μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸ παιδίον καὶ πολλὰς εἰς τὸ εἶχεν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κόπους καὶ ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Ὁ Βιλαμπούας.

— Πώς! σὺ ἐδῶ, καλέ μου Βιλλαμ-
πούα! ἀνέκραξε μόλις τὸν εἶδε.

— Ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπεκρίθη ὁ σκα-
πανεύς, πρόθυμος νὰ σε ὑπηρετήσω, παιδί
μου, ὅσον ἡμπορῶ, τώρα μάλιστα ποῦ
θὰ εἴμεθα καὶ γείτονες εἰς τὰ κρεβάτια.

— Γείτονες ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ρογήρος
γελῶν, ἀλλὰ μόνον κρεβάτια δὲν βλέπω.

— Ἐχεις δίκιο, παιδί μου! ἀλλὰ θὰ
σοῦ τα ἐξηγήσω ὅλα. Ἄκουσε λοιπόν.

Ὁ διοικητὴς τοῦ Κάδιξ, ἅμα εἶδεν
ὅτι αἱ αἰῶραι τοῦ Ἀργοναύτου δὲν
ἦσαν ἀρκετὰ εὐπρόσωποι διὰ τὴν ἐνίσχυ-
ση στρατιώτας τοῦ Αυτοκράτορος, μᾶς ἔ-
καμε τὴν τιμὴν νὰ διατάξῃ νὰ τὰς ση-
κώσουν καὶ νὰ βάλουν εἰς τὸν τόπον των
ὠραιὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ κρεβάτια, ὅπως
μᾶς ταιριάζει. Κατὰ δυστυχίαν, τὰ πολυ-
τελῆ αὐτὰ ἐπιπλά δὲν ἔφθασαν ἀκόμη
καὶ διὰ τὴν περιμένοντες ἀπὸ στιγμῆς ἐν
στιγμῇ... Ἐνόησες λοιπὸν τώρα γιατί
δὲν βλέπεις κρεβάτια;

— Ἀ, τώρα μάλιστα, ἐνόησα ὅτι
ἐντέλεια! ἀπεκρίθη ὁ Ρογήρος γελῶν μὲ
τὴν καρδιά του.

— Καλὰ. Ἐλα λοιπὸν νὰ σου δείξω
τὸ νέον σου παλάτι.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Βιλλαμπόουας, λαβὼν
τὸν νέον του σύντροφον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν
ἐτριγύρισε εἰς ὅλον τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὸ
κύτος ἕως τὸ κατὰστρωμα, χωρὶς νὰ ῥήσῃ
τίποτε ἀξιόθεατον.

Ὁ Ἀργοναύτης, οἰκτρὸν λεί-
ψανον τῆς ναυμαχίας τοῦ Τραφαλγάρ, (*)
— ὅπως ἄλλως τε ὅλοι αὐταὶ αἱ πλω-
ταὶ φυλακαὶ τοῦ Κάδιξ, — δὲν εἶχεν
οὔτε κατάρτια, οὔτε σχοινία. Τὸ κύτος
τοῦ ἦτο γεμάτον ἀπὸ βόρβορον μαῦρον
καὶ δυσώδη. Αἱ θυρίδες τῶν τηλεβολο-
στασίων, ὅπου διέμενον τόσοι αἰχμάλω-
τοι, ἦσαν ἀνοιχταὶ ἡμέραν καὶ νύκτα,
διὰ νὰ ἐξέρχωνται αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ
πλήθους ἐκείνου, τοῦ ἐστοιβαγμένου εἰς
τόσφ μικρὸν χώρον, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ
τοὺς δυστυχεῖς αἰχμάλωτους ὑπέφερον
ἀπὸ τὰ μάτια των. Τὸ μόνον κατοικήσι-
μον μέρος, ἐν ὑπόστεγον εἰς τὴν πρύ-
μνην, ἐχρησίμευεν ὡς μαγαζεῖον διὰ
τοὺς ἱσπανοὺς πωλητάς, οἱ ὁποῖοι ἤρχον-
το καθημέραν καὶ ἐπώλουν εἰς μυθώδεις
τιμὰς τὰς πραγματείας των εἰς τοὺς
αἰχμάλωτους. Δὲν ὑπῆρχεν οὔτε αἰῶρα,
οὔτε κλίνη, οὔτε στρώμα. Κατεκλίνοντο
κάτω, βασανιζόμενοι ἀπὸ τὰ πλέον αἰ-
μοδῶρα ἔντομα. Τὴν νύκτα ὑπέφερον ἀπὸ
δριμύτατον ψῦχος, τὴν δὲ ἡμέραν ἀπὸ
φοβερώτατον καύσωνα. Δὲν τοὺς ἐπετρέ-
πετο πλέον νὰ λούωνται εἰς τὴν θάλασ-
σαν, ἀφοῦ πολλοὶ εἶχον δραπέτευσιν κο-
λυμβῶντες. Ἡ τροφή των, ἀντὶ νὰ δίδῃ
δυνάμεις εἰς τοὺς ἐξηγνημένους, ἀπε-
τέλει ἀκόμη ἓνα κίνδυνον διὰ τὴν υγείαν

των. Μαῦρον καὶ μουχλιασμένον ψωμί,
λαρδὶ ταγγόν, κρέας χαλασμένον, ὄσπρια
σκωληκοφαγωμένα, νερόν ἀκάθαρτον —
ἰδοὺ τίτρωναν καὶ τί ἔπιναν οἱ αἰχμάλω-
τοι. Τοῦ ἄγριον μῖσος τῶν ἱσπανῶν δὲν ἤξευ-
ρε πλέον τί ἄλλας βασάνους νὰ ἐπινοήσῃ
διὰ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν
δυστυχίαν νὰ πέσουν εἰς τὰ χεῖρα των.

Ἡ ἀνθυγιεινὴ ἐκείνη διαίτα εἶχεν ὡς
ἀποτέλεσμα τὰς φοβερώτερας ἀσθενείας,
τύφον, στομαχικὴν, δυσεντερίαν. Πολλοὶ
ἀπέθνησκον — ἕως εἰκόσι τὴν ἡμέραν, —
ἄλλοι ἐτρέλλαίνοντο, ἐγίνοντο μανιακοί,
ἄλλοι ἀπεβλακύνοντο. Ἰσως οἱ τελευταῖοι
αὐτοὶ ἦσαν οἱ εὐτυχέστεροι, διότι οἱ ἱ-
σπανοὶ, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ τοὺς κά-
μουν καὶ μὴ θέλοντες νὰ τοὺς ξεφορτω-
θοῦν διαφορετικὰ, τοὺς ἐπέστρεφον εἰς
τοὺς Γάλλους.

(Ἐκεῖτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

«ΕΙΜΑΙ ΑΤΕΛΗΣ»

Τὸ εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα Δοῦζε, ἡ με-
γάλη ἰταλὶς καλλιτέχνις, ἡ μεγαλειτέρα
ἡθοποιὸς τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία διατρίβει
κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μερικοὶ δημοσιογράφοι τὴν ἐπεσκέ-
φθησαν εἰς τὰ παρασκήνια, κατὰ τὸ διά-
λειμμα μιάς τῶν ἀλησμονήτων ἐκείνων
παραστάσεων, τὰς ὁποίας ἔδωσεν εἰς τὸ
Δημοτικὸν Θέατρον, διὰ νὰ τῆς ἐκφρά-
σουν τὸν θαυμασμὸν των.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ
ἐγράψατε δι' ἐμέ, τοῖς εἶπεν ἡ Δοῦζε,
μολοντί λυποῦμαι διότι δὲν θὰ τ' ἀνα-
γνώσω. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω τὴν ἐλ-
ληνικὴν. Ἀ, εἶμαι ἀτελής!...

Ναί! Ἡ ἐνδοξὸς καλλιτέχνις, τῆς
ὁποίας ἡ τέχνη θαυμάζει καὶ τὸ ὄνομα γε-
μίζει τὸν κόσμον, ἡ μεγάλη αὐτὴ γυνή,
ἡ ὁποία μὲ τόσους ἀγῶνας καὶ μετ' αὐ-
τὴν θέλησιν κατώρθωσε νάναπτυχθῇ, νὰ
μορφωθῇ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ εἰς τοιοῦτον βαθ-
μόν, θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀτελῆς, διότι
δὲν γνωρίζει καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσ-
σαν. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν Ἕλληνες καὶ
Ἕλληνίδες, οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν τὴν
γλῶσσαν των καὶ προτιμοῦν ξένας καὶ
ἐντρέπονται νὰ ὁμιλήσουν ἢ νὰ γινώσκουν
Ἕλληνικά!... Ὅποιον μάθημα καὶ ὅποιον
ράπισμα διὰ τοὺς ξενομανεῖς αὐτοὺς ἡ
ὁμολογία τῆς ξένης καλλιτέχνιδος!

Κ' ἓνα ἄλλο ἀκόμη. Ἡ Δοῦζε ὡμο-
λόγησεν ὅτι ἔτρεμεν ἀπὸ συγκίνησιν,
ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ τὸ πρῶτον
ἀπὸ τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς. Καὶ ὅταν κά-
ποιος ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του διὰ τὴν
συγκίνησιν καλλιτέχνιδος, ἡ ὁποία ἐθριάμ-
βευσε καὶ ἐδοξάσθη εἰς τὰς μεγαλειτέρας
πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἡ Δοῦζε ἀπήντησεν:

— Ἀ, μὴ βλέπετε! Τὸ ὄνομα «Ἀ-
θῆναι» προξενεῖ ἰδιαίτεράν μαγειάν καὶ

ἰδιαίτεράν συγκίνησιν. Πρὸ ὀλίγου ἐπε-
σκέφθη τὸ ἀρχαῖον Διονυσιακὸν Θέατρον,
καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω τί
ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν. Ἐδῶ εἶνε ἡ χώρα
τῆς Τέχνης τῆς ἀληθινῆς. Πῶς ἡμπο-
ροῦσα λοιπὸν νὰ μὴ συγκινηθῶ, ἂρ' οὐ
ἐπρόκειτο νὰ παραστήσω διὰ πρῶτην
φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας;

Καὶ κατόπιν προσέθεσε ρεμβώδης:

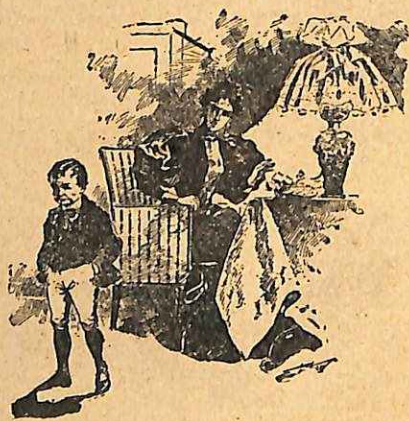
— Πῶς ἤθελα νὰ παίξω ἐδῶ κανὲν
ἑλληνικὸν ἔργον, καμμίαν τραγωδίαν τοῦ
Σοφοκλέους παραδείγματος χάριν... .

Καὶ ὅμως ἡ Δοῦζε ἐξέλεξε διὰ τὰς
Ἀθήνας, τὰ ὠραιότερα, τὰ ὑψηλότερα
ἔργα τοῦ δραματολογίου τῆς. Μᾶς ἔκαμε
δηλαδὴ τὴν μεγαλητέραν τιμὴν, τὴν ὁ-
ποῖαν ἡμποροῦσε νὰ μας κάμῃ, ἂρ' οὐ
μᾶς ἐθεώρησεν ἱκανοὺς νὰ τὴν ἐκτιμή-
σωμεν καὶ νὰ τὴν θαυμάσωμεν εἰς τοὺς
πλέον δυσκόλους ῥόλους τῆς, εἰς ἐ-
κείνους τῶν ὁποίων ἡ κατανόησις ἀπαιτεῖ
καὶ προϋθίτει μεγάλην ἀνάπτυξιν καὶ
μεγάλην καλαισθησίαν.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν διαθρύπτουν τὴν ἐθνι-
κὴν μας φιλοτιμίαν καὶ δὲν μας κάμνουν
ὑπερηφάνους διότι εἴμεθα Ἕλληνες;

* — *

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ παιδί: — Τί με μαλάνεις ἔτσι; . . . μὴ
πεντάρη μονάχα σοῦ πῆρα!

Ἡ μητέρα: — Δὲν ἤξευρες λοιπόν, ὅτι
πεντάρη κλέψης εἶτε πεντάρραχο, εἶνε ὅλο τὸ
ἴδιον;

Τὸ παιδί: — Ἀ κρίμα νὰ μὴ το ξεῦρω προ-
τήτερα. . . Γιατί τότε θὰ ἔπερνα τὸ πεντάρραχο
ποῦ ἦταν κοντὰ ἔς τὴν πεντάρη. . .

Εὐαγγέλιον ὑπὸ τῆς Πίερας Σκανδάλου

* * *

Ἐρωτοῦν τὸν *Μενοιτιάδην Πάτροκλον*:

— Πῶς καλεῖται τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον με-

τροῦμεν τὸ βάρος ἐνὸς πράγματος;

Κ' ἐκείνος μὲ προθυμίαν:

— Βαρέμετρον!

Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Αὐγερίνου [Ε]

* *

Ὁ κύριος τοῦ σχολίου: — Μὴ πειράζης, παι-
δί μου, τὸ σκυλί, γιατί δὲν σε γνωρίζει καὶ θὰ
σε δαγκάσῃ.

Τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*. — Πῆτέ του λοιπόν πῶς
μὲ λένε *Ἀρχιζιζάνιον*!

Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων

ΔΕΛΤΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Ὁ φίλος μου, ἡ μάλλον ἡ φίλη μου Ἀνεμο-
στερόβιλος, [ΕΕ] — διότι τὸ φύλον του προδι-
δεταί σήμερον ἀπὸ ἀνωτέραν βίαν» καθὼς λέ-
γουν, — ἔγραφε πρὸ πολλοῦ, κατὰ τὸ παρὰ-
δειγμα τῆς *Μίας Τρελοῦλας*, ἐνθουσιαστικῶς ἐπὶ
πιστολὴν πρὸς τὸν Ἰουλίον Βέρν. Ὁ διάσημος
συγγραφεὺς τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων» ἔσπευσε
νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, καὶ ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του
μανθάνομεν πόσον εὐχάρστησεν ἀπὸ τὴν ἐπιστο-
λὴν τῆς νεαρᾶς ἑλληνίδος. Ἰδοὺ ἐν μεταφράσει
ἡ ἀληθὺς χαριτωμένη ἐπιστολὴ τοῦ Ἰουλίου Βέρν:

«Amiens, 17 Ἰουλίου 1898.

«Ἀγαπητὴ Δεσποινίς,

«Δὲν θάρῃσιν ἄνευ ἀπαντήσεως τὴν φιλόφροναν
ἐπιστολὴν σας, καὶ μάλιστα δὲν θὰ βραδύνω
οὔτε μιαν ἡμέραν. Γράττες τὴν γαλλικὴν εἰς
τὴν ἐντέλειαν, ὡς ἐάν ἦσθε γαλλίς, ἀρῶν δὲ
κατὰ μέρος τὰ πρὸς τὴν Γαλλίαν συμπαθὴ
αἰσθητὰ σας, τὰ ὁποῖα ἐκφράζετε μὲ τόσῃν
θερμότητι! Εἶμαι εὐτυχής, διότι τὰ βιβλία μου
σὰς ἐνένηυσαν τὸν πρὸς τὰ ταξιδεῖα πόθον
ἀλλ' ἂν θὰ κάμπετε μερικά, σῆς συμβουλεύω,
(καὶ ἀκούσατέ με!) νὰ μὴν υπάγετε εἰς τοὺς πό-
λους διαφορετικὰ, παρὰ μόνον διὰ τῆς φαντασίας.
Πρὸ δεικαπέντε περίπου ἐτῶν, τὴν θαυμασίαν
πατρίδα σας ἔλαβαν ὡς ἀρετήριον ἐνὸς μυθιστορη-
ματός μου, ἐπιγραφομένου «L' archipel en feu»
καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ το ἀνεγνώσατε. Εἶμαι ἤδη
ἀρκετὰ γέρων, ἀλλ' ἐργάζομαι ἀκαταπαύστως
καὶ ἤδη ἔχω εἰς τὸν ὁρόμουν περὶ τὰ δέκα νέα
ἔργα τὰ ὁποῖα, ἐλπίζω, θὰ σας ἀρέσουν ὅσον καὶ
τὰ ἄλλα.

«Δεχθῆτε ἀγαπητὴ Δεσποινίς, τὰς φιλικὰς προσ-
ρήσεις καὶ τὰς εὐχαριστίας ἐνὸς γηραιοῦ γάλλου
μυθιστοριογράφου.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ.

«Φαντάστω ἑνδεκα ἐτῶν, παιδί καὶ νὰ γράφῃ
ἔτσι ὠραιὰ, — λέγει κάποιος μικρὸς φίλος μου
διὰ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, — καὶ ἐγὼ ποῦ εἶμαι
δέκα, νὰ μὴν ἡξυρῶ οὔτε τὸ μισό, οὔτε τὸ
μισό τοῦ μισοῦ, οὔτε τὸ μισό τοῦ μισοῦ τοῦ
μισοῦ. . . . (καὶ αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ἐπ' ἄπειρον
διὰ νὰ δείξῃ τὴν διαφοράν.)» Αὐτὰ ἐκ τῆς
ἐπιστολῆς τῆς ἀδελφῆς του *Τελευταίας Δελι-
δόνας* [Ε] ἡ ὁποία πάλιν εἶνε τόσο ὠραιὰ, ὥστε
ἀξίζει τὸ εὖσθημον. Τὴν παρακαλῶ ὅμως νὰ εἴπῃ
εἰς τὸν ἀδελφόν της, ὅτι καθόλου δύσκολον μετὰ
ἓνα ἢ δύο χρόνια νὰ φάσῃ καὶ τὸ *Ἀρχιζι-
ζάνιον*, ἂρ' οὐ ἀπὸ τῶρα ἔχῃ τὴν ἐξυπνάδα
νὰ γινώσκῃ καὶ τὴν γράφῃ καλλιτέρᾳ του. Μόνον οἱ
ἐγωῖσται καὶ οἱ δοκίμοι, οἱ νομιζόντες ὅτι
τὰ ξεῦρουν ὅλα, δὲν προοδεύουν πῶτε.

Πεῖσμα, μὴ, πεῖσμα τὸ ἔβαλεν ὁ *Ἀπόστολος
Καραπαραγιώτης*· τί νομίζετε; νὰ μου ἐγ-
γράψῃ πέτος 25 νέους συνδρομητάς. Καὶ ση-
μειώσατε ὅτι εἰς τὴν πλίν που διαμένει, δὲν
εἶνε ὀλίγοι οἱ συνδρομηταὶ μου. Ὁ ἴδιος μοῦ
γράφει ὅτι προχθὲς εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἐμέτρησε
48 — 50 συνδρομητὰς ἀναμένοντα τὸ φυλλάδιον.

Θεραπευτὴς γδρ Μουσῶν (??) ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ
προτιμᾷ. Πολὺ μοῦ ἤρεσε καὶ πολὺ μ' ἐνεθάρ-
ρυνεν ἡ ἐπιστολή σου [Ε].

«Αἱ καινοτομίαι σου ἀριστουργήματα! — μοῦ
γράφει ὁ *Φάλσταφ* ἀλλὰ καὶ ποῖος ἔως τώρα
δὲν μοῦ τὸ ἔγραψε; — προπάντων ἡ τοῦ Δικα-
στηρίου, τοῦ ὁποίου πιθανότατα θὰ προεδρεύῃ ὁ
Ἀναγνώστης. (Ἀ, μπᾶ!) Εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω
τί εἶδους δικαί θὰ ἐκδικάζωνται, καὶ ἂν θὰ δια-
ρίζεται δ. κ. γ. γ. ὅτι ὑπερασπίσας ἐκ τῶν συν-
δρομητῶν. — Αὐτὰ θὰ αἰδοῦμαι ἀργότερα.

«Καὶ ἡ *Ναυτοπούλα* τί ἐρωτᾷ διὰ τὸ Δικα-
στήριον; — μοῦ γράφει τὸ *Ἀρχάδι* [Ε] — Πρῶ-
τον πρῶτον αὐτὴν θὰ δικάζωμεν, διότι εἶνε πολὺ
περίεργη. Εἰς βεβαίως θὰ ἐλάμβαναν νὰ γίνω
δικηγόρος τῆς, ἂν δὲν ἐγνώριζα πόσῃ τέχνῃ
καὶ χάριϊ ἔχει ἔσθῃ ὁμιλία τῆς, ὥστε νὰ κατα-

φέρῃν ἀπολογία μόνη τῆς. — Ναί! ἀλλὰ δὲν
πιστεύω νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον ἡ *Ναυ-
τοπούλα* ὥστε ἡσύχασε.

Καὶ ἐν ἀνέκδοτον τοῦ *Κάτσε-Βρέστο* — τὸ
μανθάνω πάλιν ἀπὸ τοῦ *Ἀρχάδι*, τὸ ὁποῖον προσ-
θετεῖ: «τὶ ἀκατάλληλον ψευδώνυμο δι' ἓνα τόσο
ὕψηλόν παιδί!» — Εἰς τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ ποῦ
συνέρχονται ὅλῃ συνδρομηταὶ μου καὶ ὅλῃ δι'
ἐμὲ ὁμιλοῦν, ἓνας νεκρὸς κύριος, κοντός, χονδρός,
καὶ ἄσχημος, τοὺς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι
ἡ *Διάπλασις* εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδί! Καὶ τὸ
Κάτσε-Βρέστο θυμώσει καὶ ἀπαντᾷ: — «Ἐχετε
λάβος! ἂν ἦταν μόνον διὰ μικρὰ παιδιὰ, θὰ τὴν
ἐπέρνατε καὶ σῆς!» [Ε]

Μουσικὴ Φωνή, ἂ, πόσον με συνεκίνησεν ἡ
ἐπιστολή σου, διὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἀγαγγέλλεις
τὸν θάνατον τοῦ λατρευτοῦ πατρός σου! Σὲ
συλλυποῦμαι θερμότατα, ἀγαπητὴ μου, καθὼς
καὶ ὅλην σου τὴν οἰκογένειαν. — Τὸ ψευδώνυμον
τῆς ἀδελφῆς σου *Νικητήριος Δάφνη* ἐκκρίνεται
ἀλλὰ τὸ τῆς ἀδελφῆς σου δὲν δύναμαι νὰ
δεχθῶ.

Καὶ σὺ, *Ἀσπρη Γάτα*, νὰ δεχθῇς τὰ συμ-
παθητικώτατα συλλυπητήριά μου, διὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ Πάππου σου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε ὡς
πατέρα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτον τόσο καλός, ὥστε
ὅλοι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὴν καλὴν τὴν
Εἶμαι ὅμως ὑπερήφανος, διότι ἀπὸ τὰ φυλλάδια
μου πάλιν ἠντήλησες παρηγορίαν εἰς τὴν ὀδυνη-
ρὰν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς σου.

Καλὲς σῆς περὶ τὴν θαυμασίαν εἰς τὸ σχολεῖον
σας, *Ἀνακατοσφύρα*! Τὶ ὠραία διασκεδάσεις
εἶνε αὐταί: τὶ ἀπολαύσεις πνευματικαί; τὶ
τρυφαὶ καλλιτεχνικαί; Πραγματικῶς; ἐξήλυσαν
ὅταν ἐδιδάσκα τὴν πολυστέφανον ἐπιστολήν σου
[Ε] καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον
ἐπαίξεις εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν ποικίλων καὶ
λαμπρῶν αὐτῶν ψυχαγωγίων. Καὶ τοῦ χρόνου!

Περίεργον πρᾶγμα, *Ἑλληνικὴ Σημαία*!
Ἐγὼ ὅμως ἐνθυμούμαι πολὺ καλὰ, ὅτι σοῦ
ἀπήντησα, καὶ σου ἔλεγα μάλιστα ὅτι ἐλυπή-
θην ποῦ δὲν ἐγνώρισα τὸν ἀδελφόν σου, διότι
ἤρξε τὸ γράμμα καὶ ἔφυγε. Πῶς δὲν τα
εἶδες;

Ζουλάπι, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.
Ἐπιθυμῶ πάρα πολὺ νὰ εἶσαι τακτικὴ φέτος
εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου.

Αἰτόλυκε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα
πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, καὶ σε συγ-
χαίρω διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιμελείας. Ναί, καὶ
τὸ δύο ἐρετικὸν μυστογραφία μου εἶνε ἔκτακτα
καὶ ἀριστουργήματα ἀριστουργημάτων!

Ἑλληνικὴ Ἀστὴρ, ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευ-
δώνυμον ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ θὰ προτιμᾷ καὶ σὺ.

Θέλετε τώρα νὰ ἰδῆτε πῶς κρίνουν τὴν «Διά-
πλασιν» καὶ οἱ μεγαλειότεροι; Ἰδοὺ μὴ ἐπι-
στολὴ, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἐσχάτως ὁ κ. Παπα-
δόπουλος:

«Ἀξιότιμε Κύριε,

«Ἀποστέλλουσα ὑμῖν ἐγκλείστας δραχ-
μάς. εὐτυχὴς λογίζομαι, δραττομένη
τῆς περιστάσεως ταύτης, ὅπως ἐκφράσω ὑμῖν
τὰ ἄπειρα καὶ εὐκρινῆ συγχαρητήρια μου διὰ
τὴν «Διάπλασιν» ἧς κατ' ἐμὴν γνώμην, εἶνε
τὸ μόνον περιπόλιον, τὸ ὁποῖον γνωρίζει νὰ
δοῇ καὶ τὰς μάλλον μυχλοῦς τῆς καρδίας τῶν
φίλων τῆς χορδῆς, ὑπὲρ παντὸς εὐγενοῦς καὶ
γενναίου αἰσθηματος.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΨΑΡΑΥΤΗ

Διευθύντρια *Παρθενογραφίου Ναυπλίου*

Ναυαρχε Σάμψων, εἰς τὴν ἐπιστολήν των
Μ. Μυστικῶν ὁ ἄγραφος φάκελλος μὲ τὸ τετρά-
διον πηγαίνει μέσα εἰς τὸν γραμμένον — δηλαδὴ
τὸν φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν μου, — καὶ ψαλ-
λίζοντα εἰς τὰς γωνίας ὀλίγον καὶ οἱ δύο, διὰ
νὰ φαῖνται διὰ τὴν περιχώρον ἔντυπον.

Κρίπ — *Κράπ*, τὴν ἀτυχία! καὶ τὸ νέον ψευ-
δώνυμον ποῦ προτείνεις ἀνήκει εἰς ἄλλον. Πρό-
τεινέ μου ἄλλα πολλὰ μαζί, διὰ νὰ ἐκλέξω ἐν

ἐλευθερον, καὶ νὰ ποῦγωμεν νέαν τυχὸν ἀργο-
πορίαν.

Τσοῦχτρα [Ε] πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή
σου. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι
πολὺ εὐαίσθητος. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσιν
πίστευσέ με, δὲν διέπραξες καὶ κανὲν σπου-
δαῖον λάθος. Μήπως καὶ ἄλλοι ἔως τώρα δὲν με
ἠρώτησαν ἂν

